

פרדס נסים

מתורתו של מור הגאון הצדיק המקובל רבינו **נסים פרץ** זצוקלה"ה

ו תשרי תש"ו - כח שבט תשע"ב

בס"ד | שופטים | ב' באלול תש"פ

נקודה עם מחשבה

ארגז הכלים | הרב אהרון אבישי

הימים ימי מלחמה. העולם חווה אובדן רב וכאב אינסופי. בבית קטן בעיירה מבודדת הגיעו שמועות רעות על פוגרומים נוראים שרק מתקרבים. בלית בררה נאלצו ההורים המבוגרים להפרד מבנם הצעיר ולשלוח אותו למקום מבטחים. הנסיעה ארוכה ומפרכת ואינה מתאימה לגילם, אבל הנער שכוחו במותניו יוכל להתמודד יפה עם קשיי הדרך.

ברגע הפרידה הוציא האב מכיסו קופסא קטנה ובתוכה מלבן ארוך. הוא פנה לבנו ואמר: "תשמור על החפץ הזה הוא יעזור לך". הנער הכניס את החפץ באגביות לכיס מעילו ויצא לדרך. הדרך המפותלת כללה חציית יערות, צליחת נהרות, הפלגה במים שאין להם סוף וטיפוס הרים מפרך. באחד הלילות הוציא הנער את החפץ והראה אותו לאדם בוגר שהיה במחיצתו. האיש הבוגר הסביר לנער שהדבר הזה הוא בעצם "אולר". והאולר הוא למעשה ארגז כלים קטן שמכיל סכין, מסור, פצירה, מברג ואפילו קיסם שיניים.

שופטים ושוטרים תתן לך. חז"ל מבארים שהאדם נשלח לעולם הזה הגדוש במלחמות ובניסיונות ואותו ארגז כלים קטן שניתן במתנה מבורא עולם. ארגז כלים כולל עפעפיים שניתן לסגור בראיית מראה אסור, תנוך קטן שיכול לשמש כמתג בפני שמיעת דברים לא רצויים, וגם שפתיים שאיתם ניתן לסגור את הפה, ורצוי כמה שיותר.

שבת שלום ומבורך.

מלחמת היצר

שיחתו של מורנו ורבינו זצ"ל

בסוף פרשת 'שופטים' יש פרשה מיוחדת - פרשת מלחמה. מלחמת מצוה, מלחמת הרשות. ורבנו ה'אור החיים' הקדוש מביא פה הרבה רמזים על כל הפרשה הזו, כל מיני כוונים. אני אתפוס רק נקודה אחת, והיא קשורה לעבודת הקודש של אלול.

"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ, וְרֵאתָ סוּס וְרֶכֶב, עִם רֶב מִמֶּךָ - לֹא תִירָא מֵהֶם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ, הַמַּעֲלֶךְ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם". אומר ה'אור החיים' הקדוש, פרשה זו תרמוז למלחמת האדם עם יצרו. כמשל החסיד במה שהביא 'חובת הלבבות' שאיש אחד יצא לקראת חיילים שחזרו משדה הקרב עטורי נצחון, ואמר להם מה שעשיתם זו מלחמה קטנה, עכשיו תתכוננו למלחמה גדולה. אמרו לו מה? שבע שנים אנחנו נלחמים ואתה אומר קטנה? אמר להם, לעומת מלחמת היצר - זו מלחמה קטנה. "כי תצא למלחמה", ל' בפתח, זה כאילו כתוב להמלחמה, בה' הידיעה, המלחמה של האדם עם יצרו. אתה ישן, והוא אף פעם לא הולך לישון, הוא ער. הוא מסוך בקרבך.

זהו! עד כאן!

אבל בכל אופן, בפרט באלול, לפעמים אדם מחליט - זהו! עד כאן! אני חייב לצאת למלחמה נגדו, עוד מעט יום הדין! "וצא בחצות הלילות, בעקבי אנשי שמות", אדם חייב בימי אלול לעשות איזה שינוי בכל הדרך של החיים. לקום מוקדם ולא לישון. לעשות איזה שינוי שיראה לו שהוא נמצא בתוך אלול. יראה לו שהענינים הם לא כרגיל. יש פה משהוא חדש - אלול! אלול זה לא ימים רגילים. הוא מחליט - אין ברירה, אם אני לא יוצא למלחמה, ואני לא אכתוב כתב הגנה, אז יבוא המשפט - וזהו!

אם אתה לא נלחם! אתה לא שם לב!

אומר ה'אור החיים' - אבל יש בעיה. כל זמן שאתה לא נלחם, אתה לא שם לב אם מה שאתה עושה זה אתה עושה, או יצר הרע עושה, אתה "סוס שוטף". דבר רודף דבר, ואתה עושה מה שאתה רגיל לעשות, ומה שאתה לא רגיל

זמני השבת *לב"ק אב"מ*

ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת	כניסה	יציאה
תל אביב	18:57	19:54	20:29	18:50	19:54
ירושלים	18:40	19:52	20:31	18:57	19:53

אתה לא עושה, ואתה לא יודע באיזה מצב אתה נמצא.

היצר - הוא סוס

אבל כשאתה מחליט לצאת למלחמה, פתאום אתה מתחיל להסתכל מה קורה לך. ואתה מתבונן ורואה "וראית סוס ורכב, עם רב ממך". אתה מסתכל ורואה, היצר - הוא סוס! הכוונה, אם אדם כביכול מתחיל לצייר ולראות את היצר. הוא רואה שהוא מאומן, מתוחבל, חזק ממנו. מאדם הראשון ועד עכשיו, הוא יודע את כל התחבולות. לעומתו, מה אתה יכול לעשות? הוא מאש! מלאך! אני ימעט בכך, אבל אם בחורים, בחורים צעירים, אומרים כבוד הרב, אני לא מצליח, לא יכול, היצר הרע יותר מדי גדול. אתה רואה לפעמים שאדם באמת רוצה והוא לא יכול. למה? - כי היצר הוא סוס!

הבעיה שהוא גם סוס, וגם רוכב...

ואומר ה'אור החיים' הקדוש, והלוואי שזה היה רק זה. הבעיה, שהוא גם הוא רוכב. "סוס ורכב", על מי הסוס הזה רוכב? על הגוף! גם הגוף בעצמו חומד מה שהיצר מוכר לו. אם אדם רואה ממה מורכב הרכב שלו, שזה הגוף שלו - בשר ודם, גוף נגוף מלא אספסוף. כל הגוף הזה זה חומר. מה החומר רוצה? הוא עצוב, יש בו כעס, גאווה, תאוה. והסוס, היצר הרע, רוכב עליו. והוא מנהיג אותו לאיפה שהוא רוצה. ואתה אומר, מה אני יכול לעשות עכשיו? שניים כאלו נגדי?! איך אני יכול להם? אולי עם אחד הייתי יכול להסתדר, אולי עם הגוף לבד הייתי יודע כיצד להתמודד, אבל הגוף עם היצר שרוכב עליו? מריץ אותו לכל מה שהוא רוצה? איך? אני אפילו לא יכול להתחיל את המלחמה נגדו. חשבתי שאני יכול להלחם, אז אני מתאש.

דבר שלישי גדול מהכל

אומר ה'אור החיים', יש עוד דבר שלישי יותר גרוע מהכל, "עם רב - ממך!" הוא אומר, אם לא עשית שום חטאים ושום עוונות, גם אז קשה לנצח את היצר עם הגוף, היצר רוכב על הגוף. אבל חוץ מהיצר הרע שהשם נתן לך, חוץ מהגוף הרגיל של החומר, אש מים רוח עפר, חוץ מזה, יש לך "עם רב - ממך". כוחות של הטומאה גדולים מאוד שנוצרו ממך, מהחטאים שלך, הם מצטרפים ליצר. יש להם כח עוד יותר גדול מהיצר. זה יצר שלך שאתה הוספת, שלא היה לך אותו. זה מה שאומרים בידוי של יום הכפורים - על חטא שחטאנו לפניך ביצר ברע.

השם נתן לך יצר כזה קטן, אתה עשית אותו פיל, עשית אותו ג'ליף, איך אתה תנצח אותו? "עם רב - ממך", איך תוכל לכל זה?

חבל שיצאתי למלחמה...

לאור כל זה מה אדם אומר? אוי אוי אוי, חבל שיצאתי למלחמה. יותר טוב להשאיר את המצב כמו שהיה. לא לשים לב, לא לראות, וזהו. יהיה מה שיהיה. אומר ה'אור החיים' הקדוש, התורה באה ואומרת לו, הקדוש ברוך הוא בא ואומר לו, "לא תירא מהם!" באמת, אם אתה בא בכוחך, אתה צודק. אתה כמו חררה, כמו איזה משהוא קטן לעומת כוחות הדינים כאלה. מה אתה יכול לעשות נגדם? שום דבר! הם יזרקו אותך לכל פינה לכל צד. לא תוכל להם. אבל, "לא תירא מהם!" למה? בגלל שאתה לא בא להלחם איתם לבד, אני איתך, השם אלוקיך עמך! השם הוא כל יכול! אתה רוצה לראות מה השם עשה? תסתכל - "המעלך מארץ מצרים". כונתו לומר כי ביציאת מצרים השם שבר את כל כח הקליפה, והוציא גוי מקרב גוי באותות ובמופתים! השם הראה את כוחו שהוא שליט בכל חלקי הבריאה, אין "טבע ומנהגו של עולם!" הוא שידד את כל מערכות הטבע. אז לעומת יציאת מצרים, מה שיש לך זה קטן מאוד, זה פסיק קטן. אם כן, תרגע, יש לך את הקב"ה.

"רבונו של עולם אני קם לסליחות, אנא עזור לי"

אז מה אנחנו צריכים לעשות? לפנות אליו. רבונו של עולם, אין לי כוחות. אם לא תעזור לי אני נופל. בבקשה ממך, אני רוצה לעשות רצונך. אני רוצה להתקרב אליך. אני רוצה להצליח בדין. אני רוצה בראש השנה הזו לחדש! כמו שאתה מחדש את השנה, אני רוצה להיות בריה חדשה. תעזור לי. אני רוצה במשך האלול הזה להכניע את הגוף, את היצר. לעשות תשובה שלימה. להסיר את ה"עם רב ממך", ולהיות בן נאמן. אז לזה צריך תפילה, והתפילה זה הסליחות. כלומר, מה מבקשים מאתנו? רק תלחם, תצא למלחמה, "וצא בחצות הלילות, בעקבי אנשי שמות". כלומר, שצריך האדם לקום באשמורת הבוקר לומר סליחות.

סליחות אצל חכם יעקב מוצפי

אני הייתי בירושלים, למדתי בישיבת חברון. והייתי אומר סליחות אצל רבי יעקב מוצפי עליו השלום ברח' חגי, זה שתי פסיעות מהישיבה. מי שלא ראה את רבי יעקב מוצפי לא ראה

חכם מימיו. אי אִי אִי, איזה אדם מיוחד היה. היה אדם גדול גם בגוף וגם בנשמה וגם בקול. הוא היה שליח ציבור בשחרית, מנחה, ערבית, כיפור, ראש השנה, תשעה באב, בכל התפילות. הוא היה מתפלל בקולי קולות. הדרשות שלו, כשהיה דורש זה היה משהו מיוחד. איזה סליחות שהוא היה אומר. שם בסליחות, רוב המניין היה אדמו"רים מהעדה החרדית. הוא היה נקרא אב בית דין של העדה החרדית הספרדית. היה קשור לאדמו"ר מסטרופקוב הקודם, זה מה שאני עוד זוכר, ולעוד אדמו"רים. הינו באים להגיד סליחות מילה במילה יחד איתו. זה קצת מזכיר לנו מה שהאר"י עשה. האר"י שהיה אשכנזי לא היה מנהגו להגיד סליחות מר"ח אלול. למרות זאת, אומר מהרח"ו, שהיה אומר סליחות מילה במילה עם הציבור. הוא הבין מה ערכם של האלפ"א ביתו"ת האלו של הסליחות, כמה היו חשובים.

אמירת סליחות בשעות לא שעות

אני אומר מה יש? עד שיגיע שבוע לפני ראש השנה, למה שלא תקום ותחזק אותנו גם כן לומר סליחות עם הציבור? אני אומר זה דבר גדול מאוד, אמירת הסליחות היא חשובה. כשאדם קם ואומר את זה בשעות לא שעות, היא מכניעה את הלב של האדם. אני זוכר כשהייתי ילד, היו מעירים אותנו. היו כאילו באים להעיר את אבא, אבל רק היינו שומעים שדופקים בדלת וקוראים סליחות סליחות, מיד היינו קמים הולכים. היו אומרים לנו תישן תישן, שלא תצא עכשיו. אבל בכל זאת כולנו הולכים גם כן להגיד את הסליחות. היית מרגיש את האלול, היית מרגיש את המיוחדות שבזה, וזה נשאר מקטנות.

הסליחות פועלות בלב הכנעה ויראה

כשהייתי בחור, אני זוכר, גם לא הייתי נותן מנוחה, תמיד הייתי מחפש את הסליחות באשמורת הבוקר. אני אומר עד היום, הסליחות פועלות פלא עצום, פועלות בלב האדם הכנעה ויראה. זה נותן לו הרגשה מיוחדת. כל היום הוא מחפש את הקדוש ברוך הוא. כל היום הוא מחפש מה לעשות, מה לתקן, מה ללמוד. לכן הפעולה שאנחנו יכולים לעשות חשובה מאוד. אנחנו כאילו אומרים לקב"ה, רבונו של עולם תציל אותנו, יש פה סוס, ויש פה רכב, ויש פה עם רב, ואנחנו איפה נבוא? תסייע בידנו. והשם יתברך יהיה בעזרנו ויסייע בידנו לעבדו בלב שלם. ויהי רצון שיכתבנו לחיים טובים ולשלום.

צורה של יהודי ממורנו ורבינו זצ"ל

פאות וזקן, הוא אומר: צריך שאדם יהא לו פאות גסים ועבים שנראים למרוחק, כדי שיגידו עליו - 'אַנָּא יְהוּדִי עֲדוּלָה שְׁהוּדִי' - ככה הוא מביא בערבית, 'אַנָּא יְהוּדִי' - הוא אומר: שגם לגויים יש להם זקן, אבל 'אַנָּא יְהוּדִי עֲדוּלָה שְׁהוּדִי' - אלה הם העדים שלי, שני עדים - "על פי שְׁנֵי עֲדִים... קוֹמֵ דְבָר" (דברים י"ט, ט"ו).

אתה רואה - שהרבני - אתה מה'בן איש חי', אתה בבלי, אתה צריך להתחיל לגדל קצת 'פּיִיס' - זה חשוב מאד, יש לך 'דיקנא קדישא', אז צריך להתחיל כבר מעכשיו בעורך עולל וצעיר לגדל פאות.

וזה על פי הקבלה, הבן איש חי יש לו פאות, מה זה? הוא כותב את זה...

אנחנו לא מסתכלים מה אצל העיראקים שם אולי לא היו פאות, אבל לבבלים היה פאות. יש הבדל בין הבבלים, בְּבֵלִים זה העיראקים הקדמונים של תלמוד הבבלי, של חכמי בבל. בירושלים למשל לא קוראים להם עיראקים, אלא 'חכמי בבל' 'אוהל רחל' - לחכמי בבל.

על כל פנים - הבן איש חי ככה כותב.

דיקנא קדישא

הרב - רבינו הארי בשער המצוות, בפרשת קדושים, כותב: שה'דיקנא קדישא' - על פי הוזהר, זה י"ג מידות של רחמים - {כאן הרב זיע"א הראה על זקנו הקדוש היכן ממוקמים ה"ג מידות בזקן} "אַל, רְחוּם, וְחַנוּן, אֶרְוָה, אֶפְיִם, וְרַב חֶסֶד" (שמות ל"ד ו'). וההתפשטות של הזקן כמו - זה דק, ופה זה כמו שופר, "אַמֶּת" - זה התרין תפוחים שאין להם שיער. "נִצָּר חֶסֶד" - זה הזקן העליון - זה נקרא מזל העליון, כל האורך של הזקן עד הטבור זה "נִצָּר חֶסֶד". "לְאַלְפִים" - זה השערות באמצע, שרואים

אמרו לו - תלמד אותנו את התורה, הושיבו אותו שמה, ושם הוא חיבר ספר, והוא כתב את כל התולדות האלה בהקדמה של הספר, אז ככה יש לנו את העדות של מה שקרה.

אחר כך - השבטים הברברים, מרדו במלך, השבטים שבאזורים ההם מרדו במלך, והם הוציאו את המלוכה מהיהודים, גם כן רוששו אותם, לקחו להם את כל הכסף, עשו אותם עניים. זה היה אז תקופת הזוהר, כשהם היו שמה במלכות.

סימונים?

אז היה להם - הסבא שלי סיפר לי - שהגויים לא היו מבינים מה הם מדברים, היה להם שפה שהם היו מדברים ביניהם היהודים, לא בעברית, זה היה שפה פרפרית משהו, לקחו איזה שפה מיוחדת שהיו מדברים בה, והגויים לא היו מבינים, בשביל להבדיל את עצמם מן הגויים. כי בעוונות הרבים - הגויים המוסלמים מגדלים 'זקן' והולכים עם 'כיפה', מה שחסר להם זה רק 'פאות', 'פאות' - אף פעם לא היה אצל גויים, לכן קוראים לזה בארצות תימן "סימונים", מה זה סימונים? זה היה סימונים, זה היה הסימן שהיה להם המבדיל בין יהודי לבין גוי. 'זקן' היה להם, לכולם היה להם זקנים.

וטוב שאנחנו גדלנו במקום שהם היו הולכים בצניעות, והיה להם זקנים, אז ליהודי היה קל לגדל זקן, וזה היה קל לבנות ללכת בצניעות, וגם הגויים היו לא כמו ארצות 'אדום', שהם היו פרוצים בלבוש, וגם כן היו מגלחים את הזקן, אז הרבה הם יהודים למדו מהם וגילחו את זקנם, אבל בארצות המוסלמים לא היה מושג כזה.

'אַנָּא יְהוּדִי עֲדוּלָה שְׁהוּדִי'

לכן אומר הבן איש חי, בדרשה של דרשת 'זכור', דרשה רביעית, הוא מדבר שם על לגדל

שפה של יהודים, סימני הפאות, ועניין ה'זקן'

יש בן אדם שידוע, 'אידיש' זה לשון של יהודים, יהודים דברו בזה. גם בספרד היה שפת ה'לדינו', מה זה 'לדינו'? 'לנגואה דְּדִי', 'לנגואה' - זה שפה, 'דְּדִי' - של הקב"ה. קראו לה ככה - 'לה-דינו', או 'לגה-דדיו', 'דדיו' - זה יהודים, שפה של יהודים.

'אידיש' - זה פירושו לשון של יהודים. כלומר: זה לקוח מ'גרמנית', אבל יש בזה הרבה לשון של 'לשון הקודש'. וגם זה לא אותו ביטוי, שינו את הביטוי בשביל שהגויים לא יבינו.

עכשיו - ב'לדינו' התחברו הרבה ספרים, ה'מעם לועז' היה ב'לדינו', התחברו הרבה ספרים ב'תורכיה', ב'סלוניקי', בספרד עצמה, התחברו הרבה ספרים ב'לדינו', הם יצרו את השפה הזו בשביל לא להתחבר עם הגויים, כדי שיהיה להם שפה לבד, שלא יבינו מה הם מדברים.

המלך 'שלמה פרץ'

עכשיו - גם במרוקו היה איזה שפה שהיהודים מדברים ביניהם, בפרט ל'בני פְּרָץ', 'בני פרץ' - הם מ'פרץ בן יהודה', והם יצאו מספרד, והם היו עשירים גדולים, ולא רצו ללכת בגולה כשגירשו אותם מספרד, הלכו למלך מרוקו וקנו ממנו שתי כפרים עם כל האדמות מסביב, בכסף מלא, והקימו מלכות בפני עצמה. והמלך הראשון היה - המלך שלמה, רבי שלמה פרץ, יש לו חיבורים בתורה, והם היו ממלכה בתוך ממלכה, והם היו מתחננים רק ביניהם, 'פרץ' - 'פרץ', כדי לשמור על היחוס של 'פרץ בן יהודה', ככה כתוב בספר של רבי אליהו פרץ.

זה טוב שהיהודי הזה עלה לארץ, הוא עלה דרך 'ג'רבה' ותפסו אותו, ראו אותו שהוא גאון וצדיק, לא נתנו לו לעזוב את המקום שמה,

בן אדם מה לך נרדם
הצטרף לאחד מ4 מניני סליחות במוסדות.
ואל תשכח לדאוג לך למקום מסודר עבור תפילות ימים נוראים ברישום מוקדם, בהתאם להנחיות תקופת קורונה. בהיכלות הקודש "בית א-ל"
לפרטים והרשמה צלצל עכשיו 03-5779500

לגבול הזקן, ומשם ואילך היה אומר שאין בהם דין של פאות והיה חותך אותם.

ד' שיטות בגבול הזקן

שאלה מהקהל: איפה זה גבול הקן?

הרב עונה: אז יש בזה מחלוקת הפוסקים, עיין בספר 'דרכי תשובה' של האדמו"ר ממונקאטש, שאומר ככה: שיטת בעל האדמו"ר הזקן (בעל התניא) שזה נקרא גבול הזקן - כאן - איפה שהקשר, זה נקרא גבול הזקן. כלומר: לכן תראו חסידי חב"ד לא מגדלים יותר מכאן, הם מגדלים עד כאן את הפאות וחותרים.

שיטה אחרת אומרת - שזה נקרא זקן, החיבור הזה, לכן תראו חסידי 'בעלז' מגדלים עד כאן - ומסלסלים את זה.

ויש עוד שיטה - עד שיבולת הזקן, זה נקרא זקן - עד איפה שהזקן גודל, שלא יהיו יותר ארוכים מהזקן. כלומר: שיהיו בגבול הזקן.

ויש כאלה אומרים: אם אנחנו נתחיל לנגוע בהם מי יודע לאיפה יגיעו, לכן לא לנגוע וזהו. מי שמהשמיים דואגים לו אז הפאות לא גודלים הרבה, הם גודלים בדיוק בגבול הזקן. ואם מסלסלים אותם הם נשארים באותו גבול.

על כל פנים - אלו ואלו דברי אלוקים חיים. הנקודה העיקרית זה לקיים דברי האר"י. הבבא סאלי תראה אותו עם זקן. הסבא שלי ממרוקו משהוא ילד הוא זוכר אותו עם זקן. כלומר: אין מזה ראייה אם ראינו שמישהו חותך, אז היה לו איזה היתרים, היה לו איזה עניינים לעשות. אבל שמזה תלמד שלא צריך לעשות - זה לא.

הבבא סאלי עד גיל 40 לא גדל לו בכלל זקן, הוא בכה בדמעות שיהא לו זקן.

סליחות

**בן אדם מה לך נרדם
קום קרא בתחנונים**

הצטרף למנין בשעה הנוחה לך

פרדס נסים 4.15 לפנות בוקר
חניכי הישיבות .. 4.45 לפנות בוקר
סוכת יידיה 5.30 בבוקר
מנחם 22 12.30 בלילה

לפרטים

03-5779500

הרב עונה: חס ושלום! תראה לי כתוב. ואם הוא 'מקובל' אז הוא לא עושה את האר"י... אותו ושאל מהקהל: 'בספרים הקדמונים זה כתוב שהמקובלים הקדמונים היו מגלחים זקנם?'

הרב עונה לו: תראה לי אחד, אחד שכתב כך... - אבל האר"י זה המקובל, האר"י זה המקובל הכי גדול, אין לנו אחרי האר"י כלום, והאר"י כותב בפירוש.

ומהרח"ו כותב (שער הגלגולים - הקדמה ל"ט, וז"ל: גם הזהירני שלא ליגע בזקן להסיר ממנו שום שער, אפילו דרך עסק. ולכוין ששני פעמים זקן, הם שדי, כנזכר במקומו. וכן הוא בשער המצוות פרשת קדושים): ומורי הזהירני מאד שלא לנגוע בזקן אפילו לא ביד כדי שלא לעקור, כי לפעמים הוא היה משחק עם זקנו, קורה שאדם לומד ויכול לעקור, לעקור זה יותר גרוע מלחתוך, אם אתה עוקר שעה אחת אתה עוקר צינור של שפע, צינור של קדושה (שער המצוות פרשת קדושים).

ובענין הפאות (שער המצוות פרשת קדושים), אמר לי מורי שהיה מגדל אותם עד שהיו משתלשלים ומתארכים עד שנכנסים

שפה יותר עבה ופה יותר דק, למה? כי יש שערות באמצע - זה 'לאַלפֿים'. "נשא עֵוֹן" - זה השערות שעל הגרון. "וּפְשִׁיעַ" - זה שהם אותו גודל. "וְחֻטְאָה" - שהפה פנוי משיער. "וְנִקְהָ" - זה הזקן התחתון - כאן, פה יש פנים, זה 'נוצר' ו'נוקה', זה שתי המזלות - מזל שמיני - רצון. 'נוצר' אותיות 'רצון'. פרי עץ חיים, שער הסליחות, פרק ח')

עכשיו - מה עם הפאות, הפאות זה - ה'! ה'!, ואח"כ הזקן - "אַל רְחוּם וְחַנּוּן", הפאות זה שם השם, "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ, כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךָ" (דברים כ"ח, י) - זה הפאות, שהם משפיעים את האור על הזקן. (שער הכוונות - דרושי ויעבור דרוש ה': ונמצא כי כל ה"ג' תיקוני דיקנ' יונקי' משתי פאתי הראש ולכן הוזכר וכו' עיין שם) ולכן צריך שאדם יהיה עליו שם השם - 'צלם אלוקים', 'צלם אלוקים'.

לכתחילה ללכת בלי זקן, איפה זה כתוב!!!

צריך להחזיר עטרה ליושנה. לפני מאה שנה לא היה יהודי אחד אפילו בגרמניה שמגלח זקן, או מאה חמישים שנה, אולי אני לא מדייק כל כך בתאריכים. היהודי הראשון שגלח זקן, הוא היה שר אצל המלך הגרמני, והוא ביקש ממנו לגלח, אמר לו: תראה זה לא נעים, אמנם אתה יהודי אבל אתה שר האוצר שלי, אתה לא יכול, אז הוא הלך לרבנים כדי להתיר לו, ואז הם התירו לו לגלח ע"י 'סם', שזה ההיתר הכי טוב, אפילו מספריים זה יותר אסור מ'סם', אם אדם שם 'סם' ומוריד את הזקן זה הכי מותר. 'מספריים' - כעין 'תער' - גם יש אוסרים. אבל המכונה, אפילו המכונה הכי טובה בעולם, עדיין יש הרבה פוסקים שאוסרים. ואילו ה'סם' שונה. כלומר: זה היה היתר מיוחד שהתירו. ולאט לאט כולם הלכו אחרי ההיתר הזה. וזה רק היתר במקרה הצורך. אבל לכתחילה ללכת בלי זקן, איפה זה כתוב!!! כלומר: צריך להחזיר את העטרה, פעם לא היה יהודי בלי זקן ופאות. שאלה מהקהל: 'כתוב שהמקובלים הגדולים היו מגלחים את זקנם?'

תיקון נפטררים

שתיקן הרה"ג המקובל רבי יהודא פתאיה זיע"א יתקיים אי"ה
בישיבת המקובלים בית א-ל בני ברק
ביום שני ג' בתשרי (21.8.20)

למסירת שמות צלצל - מענה אנושי 24 שעות
03-577-9500

י"ל ע"י ישיבת המקובלים בית א-ל מנחם 22 בני ברק | טל: 03-5797491 | פקס: 03-6188298 | מייל: info@bet-el.co.il
ניתן להשיג את העלון בטלפון וכן לקבלו כל שבוע במייל או בווטסאפ 054-6957687 | דרושים מתנדבים להפצה.

